

Coses d'abans i d'ara

© Joaquim Puigvert i Pastells

Vilobí, sembla que quedarà com el poble que cada any celebrarà la FIRA DE LA LLET

Els vells, i els no tant vells, recordaran amb nostàlgia quan a pagès les masies eren veritables autarquies que podien sobreviure sense sortir de casa. Només calia baixar a la vila per comprar sal, oli o vi. L'hort donava verdures suficients i les patates, servades sota falgueres de l'Onyar, duraven quasi tot l'any. Al galliner sempre hi sobrava un pollastre per menjar carn el diumenge, mentre les gallines posaven els ous necessaris per completar les proteïnes de la dieta. A més, també es collien fesols, mongetes o cigrons per arrodonir-ho amb proteïnes vegetals.

Ah! no cal descuidar-nos de la matança del porc amb les glaçades de primers d'any. Això era tot una festa, menys pel pobre animal, és clar. I des de la carn de perol, les botifarres negres, blanques o dolces, i les llançonisses i pernills, del porc no se'n llençava res. Les últimes llançonisses solien arribar fins el temps de la sega, quan s'acostumava a menjar fort.

I no ens descuidem de les vaques. A cada masia, com a mínim dues o tres vaques no hi faltaven mai i donaven llet suficient per esmorzar o fer crema pel diumenge. I quan una vaca paria, el vedellet servia per reforçar l'economia domèstica.

I a la vila hi havia també cases amb més vaques que produïen una excedent de llet: no recordeu la Margarida del carrer de cal metge, o la Marina de can Tió, repartint llet amb marranxes per les cases del poble?

En fi, els temps canvien i cal adaptar-se si no volem acabar amb una depressió de vaca. Ara podem triar de llet sencera, desnatada o semi-desnatada per seguir el règim escollit.

Les vaques potser sí que acabaran depressives, amb un número clavat a l'orella, mirant de reüll les vaques felices que pasturaven pels prats de can Caballé.

La Fira de la Llet tindrà un èxit assegurat amb l'assistència d'algun polític important, però com que tot té un preu, ara l'aigua de l'Onyar s'ens acaba abans de l'estiu. Podríem dir que hem canviat aigua per llet, o dir, amb perdó, que el nostre poble sempre està de llet.